

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miroslava Hromady, Ph.D., a soudkyně JUDr. Taťany Pánkové a JUDr. Jarmily Růžkové ve věci

žalobkyně:

A [redacted] **V** [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Zálišem
sídlem Nádražní náměstí 299, 353 01 Mariánské Lázně

proti

žalované:

HOZMAN s.r.o., IČO 29163439
Zahradní 173/2, 326 00 Plzeň
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Kubikem
sídlem Havlíčkova 1100/20, 301 00 Plzeň

o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 14. 2. 2018, č. j. 34 C 380/2016-119

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce 8 689 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Švihoříková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně vyhověl žalobě žalobkyně a určil, že okamžité zrušení pracovního poměru, které jí bylo dáno 18. 8. 2016 žalovanou, je neplatné (výrok I) z důvodu, že v této věci za daných okolností se nejedná o dlouhodobou neomluvenou absenci, pro kterou by mohl zaměstnavatel zrušit pracovní poměr okamžitě. Uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 43 995,47 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (výrok II), neboť měla plný úspěch ve věci a byla zastoupena advokátem, který učinil v řízení 10 úkonů právní služby, včetně jízdného, ztráty času, 21% DPH a soudního poplatku v částce 2 000 Kč, a dále uložil žalované povinnost zaplatit České republice do pokladny Okresního soudu Plzeň-město částku 639,92 Kč za svědecké (náhrada cestovních výdajů) svědka J. Ch. (výrok III).
2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání a namítla, že jednání žalobkyně, která se ve dnech 15. až 17. 8. 2016 nedostavila do zaměstnání je tak výjimečné, že po žalované nelze spravedlivě požadovat zachování žalobkyně ve firmě po dobu výpovědní lhůty. Nesprávný je závěr soudu prvního stupně, že třídenní neomluvená absence není zvláště hrubé porušení pracovní kázně a poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 4407/2015, když se jedná o dlouhodobou neomluvenou absenci se všemi právními důsledky. Kromě vyjádření svědka D. V. (manžela žalobkyně) nikdo nepotvrdil to, že se dostavila dne 15. 8. 2016 do zaměstnání. Chování žalobkyně dne 15. 8. 2016 je nestandartní, o tom, že se dostavila do zaměstnání, měla pořídit věrohodný důkaz. Nevěrohodnost verze žalobkyně potvrzuje i svědecká výpověď svědkyně Z., která uvedla, že žalobkyni kontaktovala 15. 8. 2016 v záležitosti týkající se pracovního výkazu za červenec 2016 a žalobkyně se jí nezmínila o tom, že nemůže vykonávat práci, ani se nesnažila kontaktovat jednatele žalované. Soud prvního stupně provedl dokazování v nedostatečně šíři, aby z něj mohl učinit závěr, zda žalobkyně chtěla ve dnech 15. až 17. 8. 2016 vykonávat svou práci a pro existenci překážky na straně zaměstnavatele ji vykonávat nemohla. Neomluvená absence v délce tří dnů po sobě jdoucích je dlouhodobou a neomluvenou absencí, která naplňuje ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu žalobkyně zamítne a přizná žalované náhradu nákladů řízení.
3. Žalobkyně v písemném vyjádření k odvolání uvedla, že v dané věci je třeba přihlídnout k tomu, že žalovaná svým jednatelem již dne 10. 8. 2016 provozovnu vyklízela s tím, že nájemní vztah v těchto prostorách končí ke konci měsíce srpna. Jednatel žalobkyni sdělil, že tato provozovna se uzavírá, což bylo prokázáno audiozáznamem z této schůzky i předávacím protokolem, neboť mu byly předány všechny pomůcky nezbytné pro výkon práce. Z toho je jednoznačně zřejmé, že jednatel žalované vystavil žalobkyni nejisté situaci, kdy tato nemohla vědět, zda bude pokračováno ve výkonu práce, popř. za jakých podmínek nebo na jakém místě. Žalobkyně měla za povinnost každý den docházet do zaměstnání a nebyla povinna zkoumat, zda provozovna je otevřena či není, popř. kam přesídlila, a proto se jednalo jednoznačně o překážku na straně zaměstnavatele. Naopak zaměstnavatel měl žalobkyni sdělit, jakým způsobem bude nadále vykonávat práci, to však neučinil a tím porušil svoji povinnost přidělovat žalobkyni práci v souladu s pracovní smlouvou. Za této situace, i kdyby se nedostavovala ve dnech 15. až 17. 8. 2016 do provozovny, se nemůže jednat o neomluvené absence, a to vzhledem k překážkám na straně zaměstnavatele. Z pracovních posudků předložených žalobkyní je zřejmé, že byla svědomitou a pečlivou zaměstnankyní a své pracovní povinnosti vždy plnila řádně a bez excesu. Z výpovědi svědka D. V. vyplynulo, že se do práce dostavovala. Pokud se toto tvrzení žalovaná pokoušela vyvrátit např. v podobě fotografií ze dne 15. 8. 2016 nebo listinou na č.l. 51 s vyjádřeními a podpisy svědků Ch. a dalších, tak tyto důkazy tvrzenou skutečnost neprokazují. Fotografie byla vytvořena v 8.04 hodin, přičemž svědek V. ve své výpovědi uvedl, že se s žalobkyní dostavil k provozovně za pět minut půl osmé. Setrvali zde několik minut s tím, že

když zjistili, že provozovna je zamčená a vyklizená, tak odešli. Pokud jde o důkaz listinou na č.l. 51, pak tato byla předložena po koncentrační lhůtě a soud prvního stupně k ní správně nepřihlédl. Navíc žalobkyně má pochybnosti o pravosti této listiny, protože nebyl předložen její originál a svědci si nevybavovali, že by ji podepisovali. Z této listiny ani nevyplyvá, v kolik hodin jednotliví svědci podpis učinili. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení.

4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a o. s. ř. v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
5. V posuzované věci odvolací soud přezkoumával rozsudek soudu prvního stupně, kterým bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru, které bylo žalobkyni dáno žalovanou dne 18. 8. 2016, je neplatné. Soud prvního stupně zjistil tento skutkový stav věci: Žalobkyně, která vykonávala pro žalovanou práci [redacted] – [redacted] podle smlouvy ze dne 16. 10. 2015 na dobu neurčitou s místem výkonu práce výslovně sjednaným v pracovní smlouvě Tachov, náměstí Republiky 116, podala výpověď z tohoto pracovního poměru již v měsíci červenci 2016 a výpovědní doba tedy měla uplynout dne 30. 9. 2016. V řízení bylo prokázáno, že prostory, v nichž měla žalobkyně vykonávat svoji práci, měla žalovaná v nájmu pouze do 31. 8. 2016 a poté měla podnikat v Tachově na jiném místě, a to v prostoru obchodního centra Kaskády. Ani na tyto nebytové prostory však neměla uzavřenou smlouvu o nájmu na období od 1. 9. 2016, jak je zřejmé z e-mailu správce nemovitosti obchodního centra Kaskáda (vyřizující M [redacted] B [redacted] z 2. 12. 2016). Žalovaná tedy byla vázána termínem do 31. 8. 2016 a byla povinna dát nebytové prostory, v nichž žalobkyně pracovala, do původního stavu za účelem jejich předání po skončení nájmu – musela je vyklidit a vymalovat. I přesto, že žalobkyně čerpala řádnou dovolenou, kterou nastoupila dne 2. 8. 2016 a měla trvat do 12. 8. 2016 (13. 8. a 14. 8. 2016 připadl na víkend), byla kontaktována v průběhu dovolené žalovanou dne 10. 8. 2016 s tím, že byla vyzvána k tomu, aby odevzdala od provozovny klíče, které jako jediná měla, včetně veškerého vybavení provozovny, tedy nejen vybavení kanceláře nábytkem, ale také s mobilním telefonem, počítačem včetně tiskárny, jak je zřejmé z protokolu o předání těchto věcí z tohoto dne. Žalobkyně dokládala pořízenou fotografií ze dne 12. 8. 2016 (tedy v poslední den její dovolené) že tyto prostory byly uzamčené a vyklizené.
6. Zcela logicky se tedy nabízel závěr, že tento stav bude pokračovat i v pondělí dne 15. 8. 2016. Přestože tvrzení žalobkyně, že se dostavila tohoto dne ráno do zaměstnání a tvrzení žalované, že tomu tak nebylo, stojí proti sobě a soud prvního stupně k jednoznačnému závěru nedospěl, je nepochybné, že předmětné prostory nebyly dány do takového stavu, aby žalobkyně mohla v pondělí dne 15. 8. 2016 po skončení dovolené v práci pokračovat. Nebyly jí předány ani klíče a předány jí nemohly být, neboť sama žalovaná dokládala fotokopii na č. l. 112 spisu s uvedením data dne 15. 8. 2016, že ještě tohoto dne byly prostory připravené k malování a podlaha byla pokryta igelitem. V řízení bylo rovněž nepochybně prokázáno (jak uvedeno výše), že již dne 10. 8. 2016 došlo mezi oběma stranami k předání veškerých věcí, které měla žalobkyně k výkonu své práce k dispozici.
7. Žalovaná jako zaměstnavatel byla povinna přidělovat žalobkyni práci podle pracovní smlouvy a vytvářet podmínky pro plnění jejích pracovních úkolů [srov. § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce]. Představa žalované, že výkon práce byl ze strany žalobkyně možný tak, že by umístila do předmětných prostor připravených k malování židli, na které by žalobkyně seděla a předala jí do ruky telefon a se seznamem kontaktů, které by mohla vyřizovat, nemůže vést ke splnění těchto povinností zaměstnavatele. Takové podmínky neshledává odvolací soud za uspokojivými [srov. § 1a odst. 1 písm. b) zákoníku práce] a vyjádření žalované v tomto smyslu považuje soud za

účelové. Sjednanému druhu práce by pochopitelně neodpovídala ani účast žalobkyně na malování nebo na pracích s tím spojených.

8. Jak soud prvního stupně správně zjistil, žalovaná již dne 15. 8. 2016 udělila svému právnímu zástupci zvláštní plnou moc, kterou ho zmocnila i k podání okamžitého zrušení pracovního poměru žalobkyně. Ten tak učinil dne 18. 8. 2016 a jako důvod uvedl, že bez náležité omluvy a bez sdělení jakéhokoliv důvodu se ve dnech 15. 8. až 17. 8. nedostavila do zaměstnání a tím se ruší pracovní poměr žalovaný smlouvou ze dne 16. 10. 2015 okamžitě podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Žalobkyně je obdržela dne 19. 8. 2016.
9. Předmětem posouzení v tomto řízení byla otázka platnosti či neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. Odvolací soud se neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně o tom, že by tři dny nepřítomnosti zaměstnance v zaměstnání nemohly být důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru. Je třeba však vždy v konkrétní věci vzít v úvahu i širší okolnosti případu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2542/2007).
10. V tomto světle je nutné zohlednit jednání žalobkyně v dané věci, která zcela jednoznačně prokázala, že byla pracovnící řádnou, spolehlivou, vstřícnou ke spolupracovníkům a schopnou samostatně a bezchybně pracovat. Tyto skutečnosti byly prokázány posudky, které měl soud prvního stupně k dispozici i od předešlých zaměstnavatelů žalobkyně. Bylo prokázáno, že měla zájem pracovat pro žalovanou i po dobu výpovědní lhůty. Jak výše vysvětleno, žalovaná nevytvořila žalobkyni uspokojivé podmínky pro plnění pracovních úkolů odpovídajících pracovní smlouvě. Mimořádnou situaci v místě výkonu práce měla žalovaná řešit citlivě, zaměstnankyni prokazatelně kontaktovat a vysvětlit jí, plnění jakých úkolů (tak aby byly v souladu s pracovní smlouvou) od ní ve změněných podmínkách očekává, tedy jakou práci jí za těchto okolností přiděluje. Naproti tomu žalovaná již první den po skončení řádné dovolené žalobkyně, tedy dne 15. 8. 2016, činila kroky k okamžitému zrušení pracovního poměru žalobkyně. Z uvedeného je zřejmé, že nástroj, který slouží zaměstnavateli k tomu, aby mohl řešit mimořádné excesy svých zaměstnanců (obecně platí, že okamžité zrušení pracovního poměru je nejprísnejší sankcí ovlivňující pochopitelně zaměstnance i dále při získávání nového zaměstnání) ve zcela výjimečných případech, zde byl použit nepřiměřeně, neboť nedošlo k porušení povinnosti zaměstnance vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Proto je závěr soudu prvního stupně o neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru dané žalobkyni žalovanou dne 18. 8. 2016 správný.
11. Odvolací soud shledal proto rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný a podle § 219 o. s. ř. jej potvrdil včetně výroku o nákladech řízení i včetně povinnosti zaplatit České republice částku 639,92 Kč, jež představuje svědecké (jízdné svědka J. Ch.).
12. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaná nebyla v odvolacím řízení úspěšná a žalobkyně, která měla v tomto řízení plný úspěch, byla zastoupena advokátem. Náleží jí proto odměna advokáta za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast zástupce při odvolacím jednání) ve výši 5 000 Kč, dvakrát režijní paušál 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., cestovné zástupce žalobkyně z Mariánských Lázní do Plzně a zpět v částce 980,80 Kč a 600 Kč za ztrátu času za šest půlhodin po 100 Kč podle téže vyhlášky, včetně 21% DPH v částce 1 508 Kč, celkem 8 689 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni v zákonné třídní lhůtě podle § 160 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek v § 237 o. s. ř. (jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak), přičemž o přípustnosti dovolání je oprávněn rozhodovat pouze dovolací soud. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu prvního stupně, do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení rozsudku.

Plzeň 4. června 2018

Mgr. Miroslav Hromada, Ph.D., v. r.
předseda senátu